

Tato práce podává interpretaci dvou odlišných pojetí obrazu. Oba autoři byli výrazně ovlivněni fenomenologickou filozofií Edmunda Husserla a ontologií Martina Heideggera. V úvodu podáváme stručné shrnutí hlavních bodů husserlovského pojetí obrazu a obrazového vědomí, které chápeme jako určité tematické východisko pro Finka i Lévinase, a u obou autorů sledujeme pak jeho překročení směrem k ontologicky fundovanému paradigmatu. U Lévinase sledujeme jeho ontologii anonymní existence a její aplikaci na problematiku obrazu s patřičnými konsekvencemi pro některé tradiční estetické problémy. Vycházíme přitom z jeho prací ze 40. let, především *Od existence k existujícímu* a *Realita a její stín*. V kapitole věnované Finkovi se zabýváme jeho ranou disertací *Zpřítomnění a obraz*, která rozpracovává problematiku obrazu a obrazového vědomí ještě v rámci husserlovské fenomenologie a sledujeme Finkův posun v pojetí obrazu po vytvoření vlastní kosmologické koncepce. V pracích *Oáza štěstí* a *Hra jako symbol světa* vycházíme z Finkova kosmologického pojetí světa jako předchůdného celku všeho jednotlivého a symbolu jako konečného jsoucna symbolizujícího celek světa. Uvádíme pak některé blízké koncepce a narážíme na problém reprezentace, nerozlišování nositele a smyslu, dějinnosti umění a především na kritiku platónského pojetí mimésis. Ve třetí kapitole se snažíme ukázat pojetí obrazu obou autorů na pozadí odlišných pojetí světa a hledáme legitimitu těchto pojetí obrazu v příslušných světech. Vztahujeme na této bázi obě koncepce k Heideggerově chápání pravdy jako neskrytosti, zjevování, a ukazujeme stanoviska Finka a Lévinase k této koncepci, která jsou zásadně odlišná. V závěru pak provádíme další komparace obou autorů a shrnujeme přínos ontologického paradigmatu pro danou problematiku.